

1075

Acc no = 1075

1075

فَاٰیْتُمْ مَّا تَوَدُّوْا فَاَنْتُمْ رَٰسِدُوْنَ

سلسلہ تصوف نمبر

دیوان بابا

تصنیف لطیف قدوۃ السالکین بدۃ العارفين شرح مشتاقان
غوثیہ و غوثیہ عاشقان آستانہ عالیہ قادریہ علیہ جناب فانی
حضرت سلطان بابا ہوقدس سرہ

بقرمائش

ملک فضل الدین حیدر الدین تاج الدین گلزاری تاجران کتب فانی

مَنْزِلِ نَقَشِ بَنْدِ

بازار کشمیری

کوچہ گلے زیاں

لاہور

نے بصرہ کثیر طبعان مولے کے لئے

مُسْلِمِ نَبَاکِ پَر لَیْلِ لَا هُوَ مِیْنِ رَاغِلَا مَقَاکِ اِهْتِمَامِ حَیْوَ اِنَا

اشہار

کتاب رجبہ ذیل سلطان العارفین بدۃ السالکین فی ہجو حضرت سلطان باہو رحمۃ اللہ علیہ کی
تصنیف لطیف سے ہیں طالبان مولے کے لئے نعمت غیر مترقبہ ہے

نام کتاب	قیمت	نام کتاب	قیمت
اردو ترجمہ کتاب عین الفقر	۷۰	اردو ترجمہ کتاب مجاہدۃ الہی	۱۲
اردو ترجمہ کتاب گنج الاسرار	۱۲	اردو ترجمہ کتاب حجت الاسرار	۱۰۲
اردو ترجمہ کتاب کلید التوحید	۲۰	اردو ترجمہ کتاب محکم الفقرا	۷۰
اردو ترجمہ کتاب نور المسک	۴۰	اردو ترجمہ کتاب کشف الاسرار	۲۰
اردو ترجمہ کتاب محبت الاسرار	۳۰	اردو ترجمہ کتاب محکم الفقرا	۳۰
اردو ترجمہ کتاب شمس العارفین	۸۰	اردو ترجمہ کتاب تیغ بہمنہ	۲۰
اردو ترجمہ کتاب اورنگ شاہی	۲۰	دیوان باہو مع ترجمہ پنجابی نظم	۳۰
اردو ترجمہ کتاب عقل بیدار	۱۴۰	اردو ترجمہ کتاب رسالہ روحی	۱۰

اردو ترجمہ کتاب اسرار الطریقیت

یعنی جناب قدوۃ السالکین بدۃ العارفین حضرت شاکہ محمد غوث لاہوری شمس الپشاور می ۲۰
کی اپنی لکھی ہوئی کتاب جس میں حضرت نے اپنے تمام حالات از اول تا آخر نیز جن بزرگوں سے
جناب کو فیض باطنی پہنچا ہے ان کے حالات نہایت تفصیل سے لکھے ہیں۔ اس کے علاوہ طالب
کے لئے طریق اذکار بھی نہایت شرح و بسط کے ساتھ بتلائے ہیں۔ آخر حصہ میں جناب نے شجرہ طریقت
بھی بزرگوں کے لکھے ہیں۔ آپ درمی طریق کے نہایت بردست اور کامل کمال بزرگ
گذرے ہیں جناب کے ان ملفوظات کے پڑھنے اور ان ہدایات پر عمل کرنے سے خدا کا
راستہ نہایت آسانی سے ملتا ہے۔ طالبان مولے کو اسے ضرور پڑھنا چاہئے۔ ساتھ ہی
طریقہ بیعت بھی بتلایا ہے۔ قیمت ۴۰

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

غزل نمبر ۱

یقینِ انمِ دیرِ عالم کہ لامعجودِ الا ہو
چو تیغِ کایدست آری بیاتنا چہ داسم
یہا لا لایہمہ لاکن بگو آئدہ و آئدہ جو
ہوا لا اول ہوا آخر ظہور آمد تخیلی او
الا یہی شوقانی مگو ثالث مگو ثانی
ہو الم ہو ہو الحق ہوندا نم غیبِ الا ہو
یکے گویم یکے جویم یکے درد دل چو گلِ رویم
بگرد عالم چو گردیدم ہو الحق ہو پسندیدم

ولا موجد فی الکونین لا مقصودِ الا ہو
بجواز غیر حق یاری کہ لا فتاحِ الا ہو
نظر خود سوسے حدت کن کہ لا مطلوبِ الا ہو
بذات خود ہویدا حق کہ فی الکونینِ الا ہو
ہوا الواحد ہو المقصود ولا موجدِ الا ہو
ہو الم ہو ہو الحق ہو نخواستہم غیبِ الا ہو
ہمیں ایک بیک پیم پیویم غیبِ الا ہو
یکے خواندم یکے دیدم نہ دیدم غیبِ الا ہو

نم غمخوار خود ہستم بخریا ہونہ در دستم
دل و جاں را بہ ہو بستم نہ بستم غیر الا ہو

غزل نمبر ۲

بیایے عشق جان سوزاں کہ من درایتو سوزم
مکان خج و لامکان ارم ز زنداں غم بسے ارم
بدم مرداں سخن گویم جم سال یار میجویم
دل بایار خود بستم ز جاں ہم دست خود شستم
خس و خاشاک میسوی درون خویش میجویشی

اگر سوزی و گرنه من یقین خود را بتو سوزم
کنون روئے بحق ارم بیا خود را بتو سوزم
ہو الحق سابق جویم بیا خود را بتو سوزم
چوستان ارم ستم بیا خود را بتو سوزم
کنون مارا شدے وزی بیا خود را بتو سوزم

غزل نمبر ۳

بازی عشق می بازم دل و جاں را فدا سازم
عجب وقتیت ایے اراں اگر باشی غمخواراں
زلف یار دل ستم بہ بتن دل چنایاں ستم
زور دل چنایاں ستم ز جاں ہم دست خود شستم
قدا سازم و گریبے سر خود را بیدارے

بدم منصوئے نام یقین خود را فدا سازم
شویدا گاہ دل اراں کہ من خج و فدا سازم
دو عالم رفت از دستم کنون خود را فدا سازم
کنون از در دل گفتہ کہ من خود را فدا سازم
چہ خوش باشد نکو کارے کہ من خود را فدا سازم

غزل نمبر ۴

بازی عشق می بازم سبزار سبزارم
بیدار اسے نام توئی واقف نہ از رازم
سجام عشق می خوردم ز ہستی خویش خود مروم

ہے مرا صفا سازم سبزار سبزارم
چنین نازیت از نام سبزار سبزارم
سعادت گوئے خود دیرم سبزار سبزارم

بستی او چنان مستم ز عالم دست خود شستم
منم یارے چنان مستم ز این جان ہمہ رستم

ز شوق جان چنان مستم سب زار سب زارم
مگر خود را چنان مستم سب زار سب زارم

غزل نمبر ۵

الای یارے زار نہ بیا یا مایے خانہ
گر و باید صلتے را بدست آور قدح مے را
چہ شد زانے گر کردی تہ نیچے جوئے زری
لبا نفس کے پرپوشی شراب ہوئے نوشی
ز افسان فسون باید کئی خود را رما شاید
چو مستان شو چہ مستوری کجا جگر باد و مخموری
بیات نہادیں دی ہو الواحد ہو الہادی
سخن از لاجچہ میگویی تو ہو با ہوئے نمے جوئی
چو مستان نوشایں مے را فنا کن با و من خود را

چو مرداں باش مستانہ بکن با جام سپاہ
مُصفا کن دل جان امشو خود مرد و فرزاد
ہماں ہم مرد میگردی شوی گرد دیوانہ
چراور مکرے کوشی کئی چوں قصہ افسانہ
دریں رہے کجا آید بجز مردانِ مستانہ
بخش یک جام در پیری قدم خود نہ بیخشا
رسد ہر دم ترا شادی تو شو خود یار مردانہ
چرا با غمی مگر پوئی ہو الوگو چو مستانہ
بجوایے یار یا ہو اصالا ز در پیرستانہ

غزل نمبر ۶

آند خیال در دلم این قصہ را بر ہم زخم
چو بی عصاب بر ہم زخم دل بق صفا پارہ کنم
ما خوشتر صحرا بر ہم خود را ز خود فارغ کنم
جلے ز خجائے بر ہم آں را بقیں من بخورم

تبسیج را ویراں کنم سحاب دہ را بر ہم زخم
فارغ ز خود بینی شوم این خانہ را بر ہم زخم
از بہر این سخن را خورم این نفس را بر ہم زخم
فارغ ز دنیا دین شوم آتش باین بر ہم زخم

یادوستی و مفتون شوم مریچوں محبوبوں شوم	تنہا ہاموں میرم با بخود می دم ہم زخم
چوں دمنائی در منم طاقت نیارم درد لم	بیجا جاں باتن شوم یا کوس حلت ہم زخم
مایا ریا یارے شوم بیدست دلدارے وم	زینجا رتن تنہا روم با تا و ہونو غنا زخم

غزل نمبر ۱۰

بہر م از غمش بہیا و لے یار سیتے پرواہ	نذارم غم سیار و لے یار سیتے پرواہ
رعشوق آن پری نوم درون خویش منجوروم	تہ شدکار امروزم و لے یار سیتے پرواہ
بہ عقل خویش معقولم نیز جوش خلق مجنونم	نشانہ دارا میں جانم و لے یار سیتے پرواہ
طریق عشق میدانم درد او راق منجورم	برخ دلدار مفتونم و لے یار سیتے پرواہ
شبے باز می راندا زرم شود ظاہر ہمہ رازم	سرخورد افدا سازم و لے یار سیتے پرواہ
منم یار نہی آن یاریم کہ دل از دوست ہزارم	بہر م خوں جگر خوارم و لے یار سیتے پرواہ

غزل نمبر ۱۱

ایا والی معلے اکن و فاداران خود مارا	توئی مولے منز گئے اکن جفا خواران خود مارا
بقرب خویش اہم دہ لے دیوانہ مارا	مکن بیدل ز مجوری عشق خواران خود مارا
طیسیاں حملہ مے ہستند و اہر گز نمیدانند	طیپی فحشا و اکن یہ بیساران خود مارا
بسے گریم ز شوق تو بسے نالم ز درد تو	نظر حرمت فراواں کن بیش تماقان خود مارا

اگر میں یا مشتاق است گدا شے کہ بیدار است
نباید سخت سیر جمی بہ درویشان خود مارا

غزل نمبر ۹

یا جام بادہ ساقی فی صبح حیا	بالعین تپش ارم الوصل مر حیا
کس نیست بچو من اسیر مجتہم	محنت سے کشیدم بایں روز مر حیا
درد دل خیال صلت راہ انتظار	شب و زبیر ارم محبوب مر حیا
جان زرد و دُور سے غمناک سید	دل جان فدائے بادا مطلوب مر حیا
یارے کس نیست کہ نوشد شراب عشق	یا مادہ تو بادہ با جام مر حیا

غزل نمبر ۱۰

از ذات حق تعالیٰ اعلام بینوارا	گر عاقلی تو مائی کن ترک ماسوارا
ما ذات ذوالجلال وار کبریا کمال	مانشاہ با عطا ایم از ما بجو تو مارا
من ذات بے نشانم فارغ ز این دُائِم	کس رانغمے ندارم غمخوار باش مارا
من با تو مہربانم بس شوق با تو دارم	ذوق دگر ندارم جز قرب تو گدارا
گر شوق وصل داری با ما بکن توجہ زاری	جز ما بجو تو یاری خود یار باش مارا

غزل نمبر ۱۱

بیتلاد عشق گشتم صبر باین کجاست	سخت بیاریت جان ہم جاناں کجاست
من سوزِ حیا و غم گریہ کردم و زو شب	طاقت ورنی ارم شاہ غمخواراں کجاست
از بے دیدن رخ ماہ و شاد لدا ر خویش	شوق در جانم بساں ہا مشتاقاں کجاست

وصل جان کے شو آں گلشن تباہ کجاست
گل رخ سیمیں تن آن گسنتاں کجاست
لباسم خشک شبنم کجاست پریاں کجاست

اشتیاق از حد گشتہ جانب جان ما
ماسوے المحبوب شوق نیست در جان مرا
گرد کوشش گریہ کردہ یار بہر یار خویش

غزل نمبر ۱۲

آشفتنہ دل خویش دیریں رفت سائیم
مغموم دیریں عالم با فقر و فتن سائیم
کو تاہ کن قصہ کہ مجھ پر مہماندیم
بیچارہ کہ بایا ز بحر یار مہماندیم
مجنون صفت آشفتنہ و حیران مہماندیم

بنامی رخ خویش کہ اشتاق لست سائیم
کس نیست چہ بیدل و چہ توفیقے کر یار
با ما ستم ظلم کن جو رجوت سارا
کس نیست کہ تدبیرت سود دل من
اے دست بسنے لہر بحر تو ہیات

غزل نمبر ۱۳

کہ خبر تو نیست در دم اتو دانی
مداوا کن کہ بضرت تو ہم دانی
طیبا حاذقت اور دم تو دانی
ز شوق جان ضمیمہم اتو دانی

خدا یا کن تو بر من مہربانی
فتادہ کوئے تو بیمار عشق است
نزدیم جہاں خبر تو پیسے
ز در دل بس آہ است و نالہ

کے داند خبر تو حال در دمنداں
یقین اتی تو حال یار حانی

غزل نمبر ۱۴

برخیزش نہ سیا چو دیدم نقش و خال	باز ماند ما در آتش قیل و قال
حرف کشش در لم و ضحیٰ بند	بس نگر و لب لبانم زین مقال
لعل عیب از رخ چو گلگون دریا	نیست مثیشش در جهان اندر جمال
کس ندیده در جہاں با دیده	چونکہ دیدم حُسن او را با کمال
تا چو دیدم حُسن او را با بقیں	جز جمالش را نہ بینم در خیال
عاشقان در حُسن او دایم نگر	تا بمائی در جهان خم و حُسن سال
برمید و سل او دل زنده دار	یک نہاں گوید ترا باری تعال

غزل نمبر ۱۵

تَبَيَّنُوا أَقْدَامَكُمْ اے سالکان	راہ ملا متما بجو اے صادقان
کس نجوید خیر سالک اچہیں	و اما خوش باش ہم با مفلسان
مُفَلِّسَانِ اتو شہ خود مفلسی است	صادقان ایندیرین و خوش نشان
زاہد و عابد ز دنیا در گذشت	ہمّت عارف مکان تالامکان
جو دعارف را بہیں اندر طریق	خود فنا کرد دیارے بے نشان

یار سیر زمی کج در راہ عشق
ز انجہ سیر زمی است باز می عشقان

غزل نمبر ۱۶

تعالیٰ اللہ چہ سب سے دلدار
منور گشت جام پہنچو خورشید
دلچسپ دیدار نور تجلی
کہ لامقصد فی الدین مارا
فتا شد ماؤں خود بسملا و ماند
نماید صورت خود خویش ہرم
بکن سجدہ پیش رو معشوق

چو دیدم سے او دل گشت گلزار
ہوید گشت بر جامہ اسرار
معلے گشت باشت باقرا
ہو اللہ الا حد موجود بس بار
نماندہ غیب روشنک خسار
بحسن صورت بے مثل دریا
تو باہو باشد ایم ہمچو غم

غزل نمبر ۱۷

نہیست کس محرم کہ پیغام رسا ندایا
کیں تتم بیکر ظالم مشوا جان من
باکساں خود مشقتی برید لاں قاهر شدی
در دیکہ دارم درد لائے اتو دانی مے
مسکین غریب بینوایاری ز تو جوید جفا

و حقیقت حال ما آگاہ کست دلدار
بیگناہ مارا بخش خنجر مزین بیار
بر ما چرا ظاہر شدی برقعہ مکن خسار
یا طبیب العاشقان رو بدہ بیمار
حسن ادراں بدہ این عاشق غمخوار

غزل نمبر ۱۸

آشکار است عشق نہان نیست

ہمچو من در جہان سوانیت

آہ زیں سوز بقیہ ساری ما
کاشکے زیں خیال باز رہم
برو ہم سپہ لالہ داغ بستہ
یار ہرگز نہ تو نت آباد رُوے

درد دارم ولیکے مان نسبت
لیک آں ہم غماں بدست نسبت
چوں کنتم نظم تو مجا لم نسبت
زانکہ اورا بجز تو دیگر نیست

غزل نمبر ۱۹

یادوست دل نواز سخن جز وصال چیت
بیشل خواند خود را از جسد بے نیاز
دانی کہ دست وصل بدہن نیست
مقصود جسد عالم محبوب عاشقان
اے یار اگر تو طالبی مطلوب خود شناس

حسنش چو پیشال سخن زلف و خال چیت
تشبیہ گفتن آنجا خام خیال چیت
عقلت چو ناقص است سخن از کمال چیت
ند کو غیر وصل جلال و جمال چیت
مطلوب عین طالب نے قیل و قال چیت

غزل نمبر ۲۰

بارہا گفتہم ترا دل بارہا
تو نہ واقف نہ را از دلبارہا
بوالہوس گرہ ویرا ہر آورد
جائے آسایش ندیدی اے دلا

گرہ دایں ہرگز مگر دایں کارہا
عشق آسان نیست مشکل کارہا
مے خلد و زریں پایش خارہا
بالبقیں دایں شعلہا مے نارہا

و تم دن در راہ عشق بایر نیست
پارہ شود راہ او صد پارہ

غزل نمبر ۲۱

کارِ مایں شکلِ استیں کارِ	زارِ مایں باید دلِ خود زارِ مایں
تازِ مینِ دل نہ گردِ دلائقش	کے بر اید از گلِ گلزارِ مایں
دلِ زوتم رفت جانم شد خراب	تازِ زلفش چون دیدم مایں
بر مراد کس نہ گردِ ویسج چیزِ پو	تاچہ سازِ مد عاشقانِ بیچارِ مایں
یارِ بایجانِ فراخِ خود کردنی است	غیر جانِ ادن نہ دیدم چارِ مایں
کارِ مایں حُسنِ شکلِ ماندہ است	زارِ مایں باید دلِ خود زارِ مایں
تازِ مایں زلفش چون دیدم تارِ مایں	پارِ مایں گشتند دلم چوں پارِ مایں
صورتِ نشِ نہیں لے بیخبر	نورِ مایں نیست جملہ تارِ مایں
دینِ دستِ خود چو مالِ بکند شتم	تاچہ کھر آید مرا ز تارِ مایں
یارِ باخوبانِ تو ہرگز دلِ مدہ	تا نسبِ اشکی ہمو آئیں خوارِ مایں

غزل نمبر ۲۲

هُوَ مَعَكُمْ اَيْنَمَا كُنْتُمْ نَكْرًا	ورنہ بخواندی رو تو در کس نکر
قربِ حقِ با تو چنان داری یقین	تو ہمے دانی کہ از ما دور تر
کاشکے از قربِ او واقف شوی	تا نگر دی گردِ دُنیا در بدر
یارِ منزلِ دُستانِ خود دُورِ نیست	چشمِ باید تا شوی صاحبِ نظر
حقِ تعالیٰ بالیقین حاضرِ نگر	چندِ بیزی از دروں خونِ جگر

قرب حق نزدیک من جبل الودید
چوں حجاب ماؤ من آید سیل
و ادئے طے کن کہ خود نزدیک آ
یار دلبر خود ز خود نزدیک تر

تو جمالش را نہ بینی بے نظر
زاں سب بینی بیایان بشیر
منزل جانان در حباں خود نگر
تاں مشوا ز قرب جانان بنجر

غزل نمبر ۲۳

قلب موع من قرأة الرحمن یقیں
ماسواش حبسہ از خود دور کن
گریہ بینی غم یہ حق ناچیز داں
زنک از دل دور کن صقیل زن
ذکر هورا دم بدم با هو بساز
با جمال حق جمال اللہ ہیں

جز جمالش را نہیں دروے یقیں
تا جمالش را بہ بینی بالیقین
زنک ز وہ آئینہ ماندہ بالیقین
لا یزل لا صیقل آمد بالیقین
تا بہ بینی نور آں اندر یقیں
یا حق بین و بین جز بالیقین

غزل نمبر ۲۴

چوں آیتما تو کو داشت قلب حقیقت
دل مسح الحرام یقیں بے سست
بیروں منہ قدم ز شریعت محمدی
با ہو بکر ہو ہو دایم تو شغل دار
اے یا قبلہ ہر کس دار دہشت در خویش

جہتے و گرنہ دارم جز صاحب حقیقت
شوقے و گرنہ دارم جز شوق حقیقت
گر عارفی تو محرم اسرار حقیقت
ہو ہو بکن تو ہو ہو ہو بے حقیقت
تو قبلہ ہماں کن کو قبلہ حقیقت

غزل نمبر ۲۵

حُب دُنیا رُس آمد کل خطا کے عطا باشد کہ باشد بے بقا قبیل نفہر گم گوید کہ بستہ دل باوے نشاید مطلقاً یار باوے دوستی ہرگز ممکن	نمانہ پنداری کہ ایں باشد عطا بے بقا راتا نگونی خود عطا آں عطا ہرگز ملو باشد خطا بشکی دل با خطا باشد خطا لَا تَقْلُ هَذَا عَطَا إِلَّا خَطَا
---	---

غزل نمبر ۲۶

صوفی بصدق دل نشوئی تا صفا کجا است مقصود از جفاست خلاصی ما و من گردلق رفت را تو پوشی چہ می شود ویں پوشش تو دل ہمہ خود نمائی ہست اے یار خود نمائی بادلق میکنی دایم تو ذکر ہو خواں باصدق دل ای یار	ایں راہ با صفا سب کے جز جفا کجا است جز ما و من خلاص شدن با صفا کجا است آں لائق تو سیرت درویشے کجا است جائیکہ خود نمائی فقر و فنا کجا است آخر ازین خیال پشمانیت کجا است باہو بساز دہم آں ہوئے ما کجا است
--	--

غزل نمبر ۲۷

یتیمائی خویش اصوفی منہم چند با خود بینی و باشی مدام	درد یار ز راہد و عابد منہم کے رسی یں دل تو درویشی منہم
--	---

گر منی را سہ دانی راہ رو
تو چہ را من من کنی ایہ من
یار گفتن من نے شاید ترا

تا کوئی بار دیگر کیں منم
آنکہ یک قطرہ منی کوئی منم
ز آنکہ من ابلیس گفتہ کیں منم

غزل نمبر ۲۸

من من بگو تو من من ہے ہوئے کوئی ما
اسرار کس ندانیاں تے ہوئے ہے را
شوقِ دلم ندانہ ہے ہے چہ چارہ سازم
دانی تو دردِ دل را جز تو کسے نداند
یہ غزل بخواند عاشق اگرچہ داند

ما ما و ما ہے ہے ہوئے تے ما
واقف کسے نگر دو ہے ہوئے تے ما
آنخود چہ براندی ہے ہوئے تے ما
جز تو کس نکویم ہے ہوئے تے ما
لیکن در براند ہے ہوئے تے ما

غزل نمبر ۲۹

از من ہزار من شد ہے ہی ہزار ہے
ہے ہے کہ من نام دایم منی برانم
ہے ہی کجا شریعت من عاقل از طریقیت
دیدیم آنچہ دیدیم نور دیدیم آنچہ نور دیدیم

ہے ہی ہزار از من از من ہزار ہے
زین کے کئی خلاصم ہے ہی ہزار ہے
دام نہ آن حقیقت ہے ہی ہزار ہے
برسینہ داغ بردیم ہے ہی ہزار ہے

یارے کجاست یاے عنوار مانگاے
یاے بگو تو یاے ہے ہی ہزار ہے

غزل نمبر ۳۰

عمریست طریق تو جاں را کہ دم دیم
تا کہ شود حاصل تو کام برا و یریم
باتو سخن کے گوید ایں ہم مجال نیست
جاناں نہو آگاہ ز ناموس بگذریم
ایہ چوں نہ بستی دل خود زلف یار

یہیچت صفائیدیم حیراں تیر شدیم
کز بہر کار خویش پریشان خود شدیم
لیکن نہ حال خویش بے تنگتر شدیم
حالم چیاں رسید کہ مجنوں صفت شدیم
ہرگز مگو چہیں کہ پریشان خود شدیم

غزل نمبر ۳۱

انما أموالکم واولادکم فتنہ تمام
مال و اولاد ابن آدم را ہمیشہ برد
عزیز و کسب یا بدار در درگاہ دوست
کس نوزد دوستی باریک شایا اہل حق
کس نگر دہرہ و راز دوستی ہر چہ چیز

فأخذنا لاخیر فیہم وسمعوا هذا الکلام
کس نہا شد ابن آدم کے گرجہ یا خاص عالم
ماں تو آرا موال و از اولاد فارغ شو تمام
اہل حق را دوستی با غیر حق باشد حرام
قصہ کوتاہ مرد مغلس باش یاے و سلام

غزل نمبر ۳۲

دل از درد و دری صد درجہ بقراری
گویم کہ حقیقت واقف نہ راز عالم
در دل نہار در دست لیکن بحس نہ گویم

آرام گزنیہا ہم فیہ دگر نیازی
حیراں بے ہمان ہم فیہ دگر نیازی
گویم چرا چہ جویم فیہ دگر نیازی

صد خیال در دل آید و در دل
سوزش بسے است جاں یار و گندام

سوزم چنانچہ مجھ سے یار و گریہ اری
شب و زبیرم سے یار و گریہ اری

غزل نمبر ۳۳

یاران از پرسم کہ مرایا رکجا است
اے عزیزان شناسندہ ہے بہر خدا
بیائے من بس کہ دیار ان ما بگویند
اے ندانی کہ پرسی زمین یار تو کیست
اے محبان چنداچارہ این ما کیسید

آن نگارے کہ دلم بردہاں ما کیجا است
از کہ پرسم سخن کہ مرایا رکجا است
جانم بلب آمد رخ و لدا رکجا است
پرسم آن ما یھو اللہ کہ مرایا رکجا است
زانکہ بشما پرسد کہ مرایا رکجا است

غزل نمبر ۳۴

تَجْوَعُ تَرَآنی تَجَرَّدُ تَقْصَلُ
عسل نیست جز جوع مران حق
تو را ہے صفا اگر بجوئی بیا
مُجَرَّد نہ کر تو قسیدی ہمہ
بجاں خود مجب و دشومی یار بس

چہ خوش لذت آید چشتی گر عسل
چرا باز پرسی ازیں لائق
کہ جوع مصفا است رائے رسل
کجا وصل ما ہمکہ او بے مثل
کہ وصل این کمال است غیر کسل

غزل نمبر ۳۵

نہایت نیست رائے عشق رایار

تو یک و باش دست از کار بگذا

فتاکن خویش را در راه جانان
اگر یک دل نباشی در طریقت
وفی الکوین کے بیت جمالش
دریغ ازے چہ اری پارہ زرا

چہ کار آید ترا این رم و دینار
نہ بینی رے دہر گز دریں دار
فدا کن جہاں بگرد زلف آں یار
تو خاصہ جان خود بایار سپار

غزل نمبر ۳۶

دنیاست عین حیفہ کلاب طالب
از بہر حیفہ محنت دروے چپاکشی
بیسج و محنت تو چور و زنی ہند
ماں سگت تو انسان پے حیفہ چہ غم

وین قول واضح است از نبی آخر زماں
تو گل تو بر خدا کن ہو اللہ است مہرباں
محنت چپاکشی پے حیفہ چوں سگاں
انسان ایس حق شو خود را بحق سیاں

غزل نمبر ۳۷

دنیائے ترک گیر کہ رست کل عبادت
دنیا دیریں جہان چو مردارِ خلاب
راس العبادت است ایے ترک دنیا
انہا کہ ترک کرد ز اہل عنایت اند
عارف بگرد دنیا اے جاں کجا بگردد

ہر کس گرفت با خود ز ہر ایں کفایت
آنکس کہ گرداوشد ز ہر ایں نہایت
آے عبادت است لیکن عنایت
آن مرد حق شناس اہل قناعت
آنکس کہ ترک کرد ز اہل سعادت

آنکس کہ مہیسل کرد بہت تمام خویش
بخشش میں تو با او ز اہل شقاوت

غزل نمبر ۳۸

از خدا خواه ہر آنچہ خواہی یار	ز آنکہ او مجسّم را برادر کار
کیست کو غیب او کہ داند سوز	بخدا گو کہ عالم الاسرار
واحد لایزال حق موجود ۴	کل و جز و خلق را چہ خواہی یار
عارفان گفت اندر درہ عشق	صبر باید ترا دگر بگذار ۵
بگذر ای یار این مقام فنا	روئے خود را تو در بختا بیار

غزل نمبر ۳۹

پیش جانان گریہم تا سزاواری مراست	ز آنکہ شیوہ دوستی جز دوستان دن خطاست
یار را باید کہ خون نیرد پیش و ستان	تا زیر چشم بنید یار کیں یار مراست

غزل نمبر ۴۰

تا زمانہ تار در گردن کنم	خویش را باید کہ مانہ کنم
راہ سلمانی نہ انہم راہ چسیت	ز اسب نہ تار در گردن کنم
ننگے آید جہ از ایمان خویش	بایقین مانہ خویش را کافر کنم
بستہ ام ز تار کاف گشتہ ام	مومنان را ہنر مان کافر کنم

یار کافر گشت ایمان خود فروخت
و ایے این نہ تار در گردن زغم

غزل نمبر ۴۱

کفرِ اول راندانی کفِ چہیت	کفرِ ثانی کشتنِ مائی کفِ چہیت
کفرِ اول نزدِ اسلِ بے بصر	کشتِ اصحِ ہاں سخنِ دروے کفِ چہیت
کفرِ ثانی گردانی بالیقین	تائیدِ پرسی بارِ دیگر کفِ چہیت
کفرِ ثالثِ مطلبِ جانِ مرا	جز موحّد کس نہ اند کفِ چہیت
رمزِ رُتارِ مے بسیم بے	یا کافِ شو تو ایمان کفِ چہیت

غزل نمبر ۴۲

کفرِ اول مے شناسد کس	لیکِ ثانی کفِ کُرد اند کس
غیرِ خاص کس نہ اند کفرِ اس	مردِ ماں دیدم درِ اں حیراں بے
خوش بود ایں کفِ از ایمانِ ما	من بگفتیم عارفان گفتند بے
یا ایں کفِ است ایمانِ الخواص	غیرِ خاصِ الحناصِ چون داند کس
عینِ عارف کشت اں مروحہ	کفرِ ثالث نیک گرداند کس

غزل نمبر ۴۳

وہ چہ یکوئے جانِ دل پذیر	کس نہ دیدم مثلِ اُن بدرِ منیر
منہ واقف ہوئے اے دوستاں	دلِ مرا دزدید برداں بے نظیر
بنیقا رَم سوزِ درِ حیاتِ تم رسید	وہو اعلم بالیقین ماقے ضمیر

د فرقتش سوزم آرمے مساند
یار در غم عشق تو نالد بے

ماندہ ام حبیب اس چو صحابہؓ
باید اور اسخت اے جانان بیکر

غزل نمبر ۴۴

طور سینا گشت موسیٰ مقام
عاشقے را طور معراج دلست
دل کہ انسان است عرش اشبدان
این دل انساں برصیہ ناسوتی شمر
ذات انساں عین سر اشبدان
یار انساں مخزن خاصہ خداست

بیجا پان شنیدی خود کلام
ہر ماں از حق رسد اور سلام
از حدیثِ حنن تر آمد این کلام
لیک دروے سر لاہوتی تمام
ماں شنو گفتہ ترا بے مل کلام
غیر عارف کس نہ اندوہ سلام

غزل نمبر ۴۵

طور سینا چیت دانی بنجر
باچو موسیٰ مست شور طون خویش
گنداری شوق ذاتش اے لا
نور حق آنکس بہ بنید و حجاب

طور سینا سینہ خود را نگر
دے آدنی گوئیے الحق نگر
کے بہ بنی نور حق را بے رعبہ
باصفا تشش گشت چوں موسیٰ نگر

دے آدنی گوئیے الی نعرہ زن
تاشوی چوں مست موسیٰ بنجر

غزل نمبر ۴۶

لکڑاکی گرس گردن متاب	دیکھا دنی گو تو یاسے شوشتاب
دوست بات دوستی دارد کمال	ہاں مٹس ازوے کہ آید این عتاب
کس نہ اندر معشوقاں کہ چسیت	واقف اسرار شو گردن متاب
رمز عاشق نازِ خوبیاں نگہ	از عتاب دوستاں باشد خطاب
یار در راہ عشق بازی چشم باز	روٹھبے آحق نگر چوں آفتاب

غزل نمبر ۴۷

یاراں رہے عشق بجز خور و جفا نیست	کس لائق این راہ بجز اہل وفا نیست
گر راہ صفا میطلبی راہ جفا جو	کیں اہم صفاست بجز اہل جفا نیست
اے مرد حسد اگر طلبی اہل دارا	این راہ چین است کہ جز خور و جفا نیست
با صدق دل بشو آگاہ و تدم نہ	زیر آنکہ رہے عشق بجز صدق و صفا نیست
اے یار بجز کار جفا خود ذکرے چسیت	این ذکر صفاست بجز اہل صفا چسیت

غزل نمبر ۴۸

یاران صد ہزاروے یار مایک نیست	غموار کس نہ دیدم دلدار مایک نیست
ماؤنس کس نہ دیدم جز دوست آحققی	گر ہم انیس مابین ان انس مایک نیست
گر شتہ حیات گسستہ شود ستم	از کس وفا نہ دیدم دلدار مایک نیست

بس آن ز مژدہ کردم باد بس آن بک
یارے فاندیدم یار آن صد ہزار

باکے ز کس ندارم شکل با یکسیت
زان دلم گسخت کہ غمخوار با یکسیت

غزل نمبر ۴۹

خود پرستی را ندانی اے پسر
سزاں را بر تو واضح میکنم
خود پرستی این ہمہ افعال تو
بنگہری برکت خود چوں پیش و پس
حل کن این نکتہ را در جان خویش
خود پرستی چوں ندانی بیخبر
جامہ را پوشیدہ ہمہ احوال
پوششے خود را بجز تقویٰ مکن
گر ہمینخواهی شوم آسودہ حال
یار گرخواهی لباس مقبلاں

ہاں کس صوفی تو شبیدی مگر
زود باش از من شنو سیکو نگر
جامہ نو پوشیدہ دستار سر
این ہمہ افعال دارد در دوسر
گفتہ این یار نے الواقع نگر
از ادائے خویش را بر خود نگر
کس نے عین بدتوصاتی نظر
با حیلے زیب و زینت خود نگر
زور داری دُور کن با خود مبر
رو تو صوفی شو لباس صوف بر

غزل نمبر ۵۰

بینا لم از عشق تو جان خست
تا پائے نہادیم دیر اہ تو جاتاں
از حال ما آگاہ کے شود آں یار

بیایم سخنوارم کس را خست
جیرا شد اہم مژدہ لاں را خست
ہوئے کہیں سنگد لاں را خست

اے آنکھ توئی طعنہ زنی محض خطاست
خوشبوئے فامیشنو یار زہر راہ

ایں ردلم را تو چہ والی خسب کبریت
آہ صد آہ کہ ایں پنجہ را خسب کبریت

غزل نمبر ۵۵

بہ سال جمال شد جویم
بجز روش نخواہم هیچ چیزے
پیش و پس خبر ہرگز ندارم
بہستی یار یاں گرچہ ستم
طریق عشق یاں نیست دیگر

بہ سال جمال شد جویم
ز شوق جاں جمال شد جویم
ز این آں جمال شد جویم
بہستی ہم جمال شد جویم
بہ روزہ جمال شد جویم

فدا شد جسم جان و ذات یا ہو
بہستی ہم جمال شد جویم

مستملک

الحمد للہ رب العالمین و الصلوٰۃ والسلام علی الفضل الخلاق و المرسلین و خاتم النبیین
احمد مجتبیٰ محمد مصطفیٰ و آل الطاہرین و صحابہ جمیعین کہ نسخہ شریفہ و صحیفہ منیفہ
از تصنیف لطیف قدوۃ السالکین سلطان العارفین برہان الواصلین بہر تاج مشتاقان
غوثیہ و فخر عاشقان ستائے قادر علیہ العالیہ بالجناب فنا فی ہو حضرت سلطان باہو المستمنی

دیوان باہو بوقت سعید با تمام

رسید

شجرہ شریف

سُلْطَانُ الْعَارِفِينَ بِرَهْأَزَالٍ وَاصِلِينَ الْعَاشِقِينَ فَنَاءً وَهُوَ

يَخْتَصِرُ سُلْطَانًا يَا هُوَ قَدْ سَمِعَ الْعَزِيزُ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

پس از محمد خدا و نعت احمد
بنظم آرم عجب این شجره پاک
رختم انبیاء آن شاه لولاک
حسن بصری ز دست شاه پوشید
حیدر عجبی آن مقبول درگاه
ازاں پس میشود داؤد طائی
ازاں پس سزای سقراطی بارشاد
ازاں پس شیخ شبلی پیروین است
ازاں پس عبدالحمد داں لعل
علی متکاری یوسف را مرید است
ازاں پس پیر پیراں شیخ مطلق
به عبد القادر است آن پیر مشهور

نثار آل و اصحاب محمد
که بخشش زین شاخش با فداک
لباس فقر پوشید و علی پاک
لباس فقر تماش چوں مرید
حسن کردش ز راه فقر آگاه
ازاں معروف کرخی بیربانی
مرید او بود جنید بغداد
فنا فی ات حق او بالیقین است
ازاں پس یوسف طرطوس کامل
ازاں پس پیر کامل یوسف سعید است
محمد الدین بداں مقبول برحق
نثار پاک او در لوح مسطور

خدا کرده شایع او نش
 از او پس عبد ذاق است ایدل
 از او پس صفاق یحیی محمد
 از او پس عبد فتح است بید
 از او پس سید عبد البقا دال
 از او پس سید عبد الجلیل است
 از او پس اقف ستر الهی
 سوے ذات خدا کرده همه او
 از او بود محمد پیر بشک
 غلام بشاکه محمد اهل دل بود
 از او پس کامل الایمان والدین

سر هر اولیاد و زیر پاش
 از او پس عبد جبار است کامل
 از او پس نجم الدین شیخ مجد
 از او پس پیر کامل عبد ستاد
 بود او هر بر هر جن و انس
 از او پس عبد الوحمیل بن نبیل است
 مکمل کامل و عارف کماهی
 سراج الواصلین سلطان باهو
 که نقش غیر کرد از لوح دل حک
 دل او پاک از هر غل و غش بود
 چراغ العاشقین سلطان لیس

بحمد الله کنون نظم تمام است
 محمد یاد نام این غلام است

تَحْمِیْدُ
 رُبَّ عَمَلٍ

هر کس که کمال اولیاد نخست
 پس شکر نه کرد و حسب ایشان نگذ
 وین نعمت خاص بهار نخست
 میدان مقین که او خدا را نشناخت

جذب الاصفیاء الفضائل لمصطفیٰ القول المقبول فی علم غیب رسول صلعم

قیمت ۶

قیمت ۴

اندر اللمست تاقین الی حیات سید المرسلین صلعم

قیمت ۸

یہ تینوں رسالے قضا محمد امین صاحب ربانی وکیل عدالت لاہور کی تصنیف سے ہیں۔ پہلا رسالہ میں آنحضرت علیہ الصلوٰۃ والسلام کے فضائل کا قرآن کریم و احادیث صحیحہ سے ثبوت ہے۔ دوسرے رسالہ میں آنحضرت صلی اللہ علیہ آلہ وسلم کے عالم الغیب ہونے پر بحث اور اس کا ثبوت ہے۔ تیسرے رسالہ میں آنحضرت فدائے روحی و ملی و ابلی کے حیات الہی ہونے کا قرآن کریم و احادیث صحیحہ سے ثبوت قابل دید ہیں۔ قیمت ہر رسالہ ۴

اردو ترجمہ کتاب توحید سریدی

اس میں جناب سرور عالم صلی اللہ علیہ وسلم کی کرامات عالیہ اولیائے ایدار مفصل شجرہ اولیاء حضرت بابا فرید گنج شکر چشتی رحمۃ اللہ علیہم اجمعین درج ہیں۔ قیمت ۱۲

ہشت بہشت ابد دو

یعنی مکمل مجموعہ ملفوظات حضرات خجگان چشت اہل ہشت ضوان اللہ تعالیٰ علیہم اجمعین اس میں آٹھ کاتب حضرات چشت کے ملفوظات درج ہیں اور ان کے ٹپھنے سے برکات الہی نازل ہوتے ہیں۔ بہت بڑی کتاب قابل دید ہے۔ قیمت ۱۲

دلیل العارفین اردو

ملفوظات حضرت خواجہ عثمان مارونی رحمۃ اللہ علیہ مرتبہ حضرت خواجہ غریب نواز خواجہ معین الدین چشتی اجمیری قیمت ۴

انرج و ترجمہ مکتوبات شریف

امام بانی مجتہد الف کا فی ثبوت کفایت فی ہندی

مع مفصل سوانح عمری

کون شخص ہے جو محمد صاحب رحمۃ اللہ علیہ کے نام نامی و اسم گرامی سے واقف نہ ہو۔
یہ وہ آپ کا مجموعہ مکتوبات ہے جو آپ نے وقت فوقتہ اپنے پیروں تکمیل حضرت باقی باللہ
قدس سرہ کی خدمت میں ارسال و دیگر احباب کی طرف اقامت فرمائے تھے اور
جن کی تلاش اور جستجو میں مدت مدید اور عرصہ بعید سے طالبانِ مولیٰ عمومات اور
حلقہ بگوشان سرکار عالیہ شنبہ خصوصاً حیران سرگردان پھرتے تھے۔ چونکہ یہ
گنجینہ اسرار معانی نہایت دقیق فارسی بان میں ہر ادنیٰ و اعلیٰ کی فہمیدہ سی باہر تھ
لہذا ہم خادمان فقرانہ بیاس خاطر ہر چار سلاسل عالیہ و حلقہ بگوشان خاندانِ نقشبندیہ
کے لئے بصرے کثیر اورد و ترجمہ کر اگر نہایت خوشخط اعلیٰ درجہ کے کاغذ پر طبع کرائے
ہیں۔ جن کو خرید کر ہر ایک طالبِ مولیٰ بیباختہ شیعہ اپنی زبان سے ورد کریگا۔

قیمت دفتر اول	قیمت دفتر دوم	قیمت دفتر سوم	بنام ایزد عجیب زان خریدم
۱۰ روپے	۱۰ روپے	۱۰ روپے	قیمت سوانح عمری

المشتہر ملک فضل الدین چٹان الملک تاج الدین نذیر تاج الدین نذیر نقشبندیہ کو
بازار شہری۔ لاہور

